

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/65/2021
Identifikačné číslo spisu: 8021200282
Dátum vydania rozhodnutia: 31. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8021200282.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: R., právne zastúpený: Mgr. Ivan Mazanec, advokát so sídlom Metodova 3331/12, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo: 33907-3/2017-BA z 28. júla 2017, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2021, č. k. 2Sa/13/2021-30, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2021, č. k. 2Sa/13/2021-30 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 2Sa/13/2021-30 zo dňa 27. augusta 2021 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. 33907-3/2017-BA z 28. júla 2017 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Prešov (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 700-2710249917-GC04/17 z 3. februára 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Druhostupňovým rozhodnutím žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietla v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. predpísal žalobcovi za obdobie júl 2011 až september 2012 poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity spolu v sume 1.995,33 eur.

2. Krajský súd v predmetnej veci rozhodoval kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom už druhý krát, keď prvý krát vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 5Sa/22/2017-121 z 27. februára 2019 (ďalej

len „prvý rozsudok krajského súdu“). Prvým rozsudkom krajského súdu tento správnu žalobu žalobcu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Prvý rozsudok krajského súdu žalobca napadol kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/97/2019 z 24. marca 2021 tak, že prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v kasačnou sťažnosťou napadnutom rozsudku (bod 36) v tejto súvislosti uviedol (podstatu rozsudku najvyššieho súdu zhrnul), že „...zrušil (Pozn. najvyšší súd) s tým, že krajský súd sa dostatočne vo svojom rozhodnutí nezaoberal vecou. Pritom nevyhodnotil záver správneho orgánu ohľadom trvania podnikateľskej činnosti žalobcu a nezaoberal sa rozhodnutím Sociálnej poisťovne pobočka Prešov zo dňa 20.09.2017 č. 700-2712127417-GC04/17.“

3. Krajský súd, potom ako v bode 36 v stručnosti zhrnul dôvod, prečo vo veci opätovne rozhoduje (vrátenie veci najvyšším súdom), následne v bodoch 37 až 45 opätovne zhrnul (i) skutočnosti, ktoré považoval za preukázané (tieto skutočnosti v podstatnom opísal taktiež v bodoch 2 až 9 rozsudku) - body 38 a 39 rozsudku; (ii) skutočnosti, ktoré podľa krajského súdu vyplývajú z obsahu administratívneho spisu - body 40 až 42 rozsudku a (iii) skutočnosti, ktoré podľa krajského súdu vyplývajú zo súdneho spisu - body 43 a 44 rozsudku. Po tomto krátkom exkurze krajský súd v bodoch 45 a 46 rozsudku uviedol nasledovné: „45. Správny súd následne na základe skutkových a právnych okolností, ktoré boli predmetom rozhodnutia zo dňa 03.02.2017, ako aj rozhodnutia žalovaného z 28.07.2018 dospel k záveru, že pokiaľ Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov rozhodnutím zo dňa 22.12.2016 pod č. 700-2712881816-GC04/16 nariadila obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím zo dňa 13.04.2016, následne konala v rozpore so zákonom, keď vydala dňa 03.02.2017 napadnuté rozhodnutie, pretože doba, za ktorú bolo predpísané poistné za obdobie júl až september 2012, bola sporná. 46. Na základe týchto skutočností správny súd dospel k záveru, že žalobcovi bolo za obdobie júl 2011 až september 2012 vydané rozhodnutie, ktorým bol povinný odviezť (Pozn. zrejma chyba v písaní) poistné v sume 224,26 Eur mesačne, t. j. spolu bol povinný odviezť sumu 3.363,90 Eur za 15 mesiacov, k čomu dospel vykonaným dokazovaním prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný. Žalobca platbami zo dňa 03.05.2016 a 04.05.2016 zaplatil dlžné poistné vo výške 1.368,57 Eur a preto mu bolo prvostupňovým správnym orgánom predpísané iba zvyšné dlžné poistné v sume 1.995,33 Eur. Správny súd je toho názoru, že pokiaľ sa správne orgány nevysporiadali s námietkou žalobcu uplatnenou v odvolaní, ako aj následne v žalobe a nakoniec aj v kasačnej sťažnosti ohľadom výkonu jeho podnikateľskej činnosti v období júl 2010 až december 2010, nemožno považovať rozhodnutie zo dňa 03.02.2017, ktorým predpísala SP pobočka Prešov poistné žalobcovi, za exekučný titul, na základe ktorého následne oprávnene vymáhať poistné ako aj vyčíslieť penále.“

4. Konštatujúc nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia a druhostupňového rozhodnutia pre nedostatočne zistený skutkový stav následne (bod 49 rozsudku) krajský súd správne orgány „inštruoval“ nasledovne: „V ďalšom konaní sú povinné správne orgány venovať sa dôsledne preukázaniu obdobia výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu v období júl 2010 až december 2010. Až na základe preukázania dĺžky uvedeného výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu ako samostatne zárobkovo činnej osoby v spornom období budú môcť správne orgány určiť obdobie, za ktoré je možné predpísať poistné žalobcovi a v akej výške. Následne vydané rozhodnutie bude exekučným titulom pre vymáhanie sumy poistného, ako aj smerodajné rozhodnutie pre výpočet penálov. Postupným odstránením uvedených chýb správne orgány vydajú rozhodnutia na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zároveň dostatočne odôvodnené.“

5. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech priznal náhradu trov konania ako aj trov kasačného konania, ktoré mu predchádzalo.

II.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V jej úvode vymedzila dôvody kasačnej sťažnosti odkazom na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP (rozhodnutie na základe nesprávneho právneho posúdenia veci) a § 440 ods. 1 písm. i) SSP (nerespektovanie záväzného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti).

7. Žalovaná v podstatnom svojom kasačnom sťažnost' odôvodnila nasledovnými skutočnosťami resp. tvrdeniami: (i) uviedla, že posúdenie veci zo strany krajského súdu považuje za nesprávne, keďže vo veci nebola sporná doba, za ktorú bolo predpísané poistné (tak ako krajský súd uvádza v závere bodu 45) ale sporným bola výška poistného v závislosti od stanovenia vymeriavacieho základu; (ii) poukázala na to, že krajský súd zrozumiteľne nevysvetlil (napriek tomu, že mu túto povinnosť uložil najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku) a nezdôvodnil prečo je podľa neho nesprávna jednak argumentácia obsiahnutá v prvostupňovom a druhostupňovom rozhodnutí týkajúca sa predpisania poistného, jednak nezdôvodnil, ako dospel k záveru, že „...námietky žalobcu uvádzané v odvolaní, ktoré bolo doručené Sociálnej poisťovni ústredie 22.02.2017 mali viesť správny orgán k tomu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil, nakoľko bolo vydané v rozpore so zákonom.“; (iii) zdôraznila, že postupovala správne, ak pri predpísaní poistného za sporné obdobie vychádzala zo skutočnosti, že žalobca, ktorý nadobudol status samostatne zárobkovo činného osobe dňa 19. novembra 2010, vykonával v roku 2010 činnosť SZČO len dva mesiace pričom z tejto skutočnosti vychádzala aj pri určení vymeriavacieho základu na platenie poistného (ktorá skutočnosť je obsiahnutá/uvádzaná aj v prvostupňovom a druhostupňovom rozhodnutí); (iv) zopakovala svoj skôr vyjadrený názor, že „Osvedčenie o vykonaní skúšky odbornej spôsobilosti“ vydané Slovenskou komorou stavebných inžinierov sa na účely sociálneho poistenia nepovažuje za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu; (v) na záver polemizovala s konštatovaním krajského súdu, že prvostupňové rozhodnutie nemožno považovať za exekučný titul tvrdiac, že predmetom tohto súdneho konania je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov a nie to, či je alebo nie je napadnuté rozhodnutie exekučným titulom. Žiadala, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

8. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 11. novembra 2021, v ktorého úvode uviedol, že „...argumentácia Žalovaného vyjadrená v kasačnej sťažnosti neobstojí, nakoľko právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v napadnutom rozsudku je vecne správny a súčasne Žalobca sa s ním v celom rozsahu stotožňuje.“. V ďalšom žalobca opísal podstatné skutočnosti resp. priebeh administratívneho konania (str. 3 až 5 vyjadrenia žalobcu ku kasačnej sťažnosti) a v stručnosti sa vyjadril k právnemu posúdeniu výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu zo strany správnych orgánov. V časti III. vyjadrenia žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalobca prepísal body 47, 48 a 49 rozsudku krajského súdu tvrdiac, že sa v celom rozsahu stotožňuje s tam uvedeným právnym posúdením. Na záver ešte (bez ďalšieho) poukázal na judikatúru najvyššieho súdu (rozhodnutie sp. zn. 6Sžo/81/2015 z 21. januára 2017), Európskeho súdu pre ľudské práva (Garcia Ruiz proti Španielsku) a ústavného súdu (I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010) a žiadal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu „...v zmysle ustanovení Správneho súdneho poriadku potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov konania.“.

IV.

9. Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti bolo žalovanej doručené dňa 18. novembra 2021 na vedomie.

V.

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný [§ 11 písm. h) SSP] preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej je dôvodná.

11. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil prvostupňové rozhodnutie a druhostupňové rozhodnutie a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Druhostupňovým rozhodnutím žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. zamietla v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. predpísal žalobcovi

za obdobie júl 2011 až september 2012 poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity spolu v sume 1.995,33 eur.

12. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z článku 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

14. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

15. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

16. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z 22. októbra 2015, kde ústavný súd okrem iného judikoval, že „Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (Pozn. čomu zodpovedá ustanovenie § 139 ods. 2 SSP) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany... . Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“ (body 7.4 až 7.6 citovaného nálezu).

17. Otázkou náležitostí odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov sa frekventovane zaoberá/ aj Európsky súd pre ľudské práva, podstatu prístupu ktorého možno zhrnúť tak, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani ústavného súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o esenciálny argument, teda taký, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

18. Vo svetle vyššie uvedeného, najvyšší správny súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu. Nemohol pritom opomenúť fakt, že krajský súd v predmetnej veci rozhodoval už druhý krát, keď prvý krát vo veci rozhodol prvým rozsudkom krajského súdu (rozsudok sp. zn. 5Sa/22/2017-121 z 27. februára 2019). Týmto prvým rozsudkom krajský súd správnu žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd odôvodnenie svojho prvého rozsudku štruktúroval do štyroch častí (I. Závery správnych orgánov; II. Žalobné dôvody; III. Vyjadrenie žalovaného a IV. Závery správneho súdu), z ktorých prvé tri časti boli konštatačné a mali skôr deskriptívny charakter. Posledná (štvrtá) a významovo jadrová časť odôvodnenia bola obsiahnutá v bodoch 12 až 46, z ktorých (i) čo do počtu prevažná časť (body 13 až 19; 21; 23; 25 až 35) bola venovaná citácii resp. prepisu časti aplikovaných právnych predpisov a (ii) čo do objemu podstatná časť (body 36 až 39 a bod 42) predstavovala zhrnutie skutočností, ktoré krajský súd považoval za preukázané resp. skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu. Samotné „odôvodnenie“ (v zmysle artikulácie názoru súdu na prejednávajúcu vec) krajský súd „zhtnil“ v podstate len do bodov 40 a 43, v ktorých dôvodil, že (i) „...ani samotné námietky účastníka konania teda žalobcu uvádzané v odvolaní... nemohli priniesť správny orgán k tomu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil, nakoľko bolo vydané v súlade so zákonom.“ (bod 40); (ii) „...a preto mu bolo prvostupňovým správnym orgánom predpísané iba zvyšné dlžné poistné v sume 1.995,33 Eur v súlade so zákonom.“ (bod 43). Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/97/2019 z 24. marca 2021 prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V závere svojho odôvodnenia najvyšší súd uviedol „V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu zistiť, či žalobca trvá na preskúmaní všetkých rozhodnutí správnych orgánov označených v jeho podaní (zažurnalizovanom na čísle listu 52) z 30.10.2017 v bode 3. a ustáliť predmet súdneho prieskumu v danej právnej veci tak, aby korešpondoval vôli žalobcu. Vyhodnotí, či vo vzťahu k označenému predmetu konania sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých môže správny súd konať pri prieskume rozhodnutí orgánov verejnej správy a následne sa krajský súd bude náležite zaoberať námietkami, ktoré žalobca vznesol. V novom rozhodnutí uvedie, ktoré otázky považoval medzi účastníkmi za sporné a ako ich právne posúdil v kontexte ustanovení príslušných právnych predpisov. Výstižne a zrozumiteľne popíše právnu úvahu, na základe ktorej sám dospel k prijatým záverom. V novom konaní krajský súd rozhodne o celom predmete konania, ako aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.“ (bod 21 rozsudku najvyššieho súdu).

19. Krajský súd, po vrátení veci najvyšším súdom, rozhodol vo veci kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom, ktorým zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Z hľadiska výroku teda rozhodol inak („opačne“), ako v prípade svojho prvého rozsudku. Krajský súd odôvodnenie svojho „nového“ rozsudku (najvyšší správny súd zámerne štylizuje nasledujúci text v rovnakom duchu, ako tak urobil v predchádzajúcom bode) štruktúroval do štyroch častí (I. Závery správnych orgánov; II. Žalobné dôvody; III. Vyjadrenie žalovaného a IV. Závery správneho súdu), z ktorých prvé tri časti boli konštatačné a mali skôr deskriptívny charakter. Posledná (štvrtá) a významovo jadrová časť odôvodnenia bola obsiahnutá v bodoch 12 až 50, z ktorých (i) čo do počtu prevažná časť (body 13 až 19; 21; 23; 25 až 35) bola venovaná citácii resp. prepisu časti aplikovaných právnych predpisov a (ii) čo do objemu podstatná časť (body 36 až 44) predstavovala zhrnutie skutočností, ktoré krajský súd považoval za preukázané resp. skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu a súdneho spisu. Samotné „odôvodnenie“ (v zmysle artikulácie názoru súdu na prejednávajúcu vec) krajský súd „zhtnil“ v podstate len do bodov 45 a 46, v ktorých dôvodil, že (i) prvostupňový správny orgán konal v rozpore so zákonom, keď vydal prvostupňové rozhodnutie „...pretože doba, za ktorú bolo predpísané poistné za obdobie júl až september 2012, bola sporná.“ (významová podstata tvrdenia obsiahnutého v bode 45); (ii) „Správny súd je toho názoru, že pokiaľ sa správne orgány nevysporiadali s námietkou žalobcu uplatnenou v odvolaní, ako aj následne v žalobe a nakoniec aj v kasačnej sťažnosti ohľadom výkonu jeho podnikateľskej činnosti v období júl 2010 až december 2010, nemožno považovať rozhodnutie zo dňa 03.02.2017, ktorým predpísala SP pobočka Prešov poistné žalobcovi, za exekučný titul, na základe ktorého následne oprávnené vymáhať dlžné poistné ako aj vyčíslit' penále.“ (bod 46). Vychádzajúc z vyššie citovaných „právnych úvah a posúdenia“ následne krajský súd „zaviazal“ správny orgán, aby sa dôsledne venoval preukázaniu obdobia výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu v období júl 2010 až december 2010 a až potom určil obdobie, za ktoré je možné predpísať poistné žalobcovi a v akej výške. Tento svoj „záväzný právny

názor“ krajský súd zavíšil vetou „Postupným odstránením uvedených chýb správne orgány vydajú rozhodnutia na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a zároveň dostatočne odôvodnené.“.

20. Z porovnania opisov prvého a kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že druhý menovaný trpí identickou vadou, ako rozsudok prvý (rozsudok sp. zn. 5Sa/22/2017-121 z 27. februára 2019), konkrétne, že trpí takými deficitmi jeho odôvodnenia, ktoré ho robia nepreskúmateľným pre jeho zmätočnosť, výrazovú strohosť neumožňujúcu detekovať myšlienkové pochody súdu vedúce k záveru reflektovanému do výroku rozhodnutia a pre izolovanosť odôvodnenia rozhodnutia od obsahu súdneho spisu a administratívneho spisu. V tejto súvislosti najvyšší správny súd poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/07 a III. ÚS 311/07, v rámci ktorých tento (vo vzťahu k otázkam riadneho odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov) okrem iného judikoval, že (i) „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“. (IV. ÚS 14/07) resp. že (ii) „...ústavný súd skúmal, či najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.“ (III. ÚS 311/07).

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného má najvyšší správny súd za to, že postup súdu, ktorý opomenul imperatív najvyššieho súdu vyjadrený v bode 21 jeho zrušujúceho rozsudku (sp. zn. 9Sžsk/97/2019 z 24. marca 2021), nemožno považovať za postup spĺňajúci požiadavky článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Za týchto okolností preto možno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je nepresvedčivé a rozsudok je de facto neodôvodnený. Akcentujúc túto skutočnosť nezostávalo najvyššiemu správne súdu iné, ako s poukazom na ustanovenie § 139 SSP zopakovať už raz artikulovaný pokyn, podľa ktorého krajský súd „V novom rozhodnutí uvedie, ktoré otázky považoval medzi účastníkmi za sporné a ako ich právne posúdil v kontexte ustanovení príslušných právnych predpisov. Výstižne a zrozumiteľne popíše právnu úvahu, na základe ktorej sám dospel k prijatým záverom. V novom konaní krajský súd rozhodne o celom predmete konania, ako aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.“ (porovnaj bod 21 rozsudku najvyššieho súdu).

22. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

23. Podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 440 ods. 1 písm. i) SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti.

25. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f) a i) SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

26. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej správnej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného

v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

27. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

28. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.